

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 717/2024-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], proti oznámeniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Svk 21/2024 z 25. septembra 2024 takto

r o z h o d o l :

- Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
- Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa podaním označeným ako ústavná sťažnosť doručeným ústavnému súdu 4. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 47 Charty základných práv a slobôd oznámením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 8 Svk 21/2024 z 25. septembra 2024. Navrhuje napadnuté oznámenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správnenému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať finančné zadost'učinenie 5 000 eur. V ústavnej sťažnosti žiada o ustanovenie právneho zástupcu.

2. Tomuto podaniu predchádzala ústavná sťažnosť sťažovateľa z 11. júna 2024 proti postupu najvyššieho správneho súdu v konaní o jeho kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2S/50/2021-113 z 22. septembra 2022, ktorú ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 430/2024-8 z 24. júla 2024 odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“),

a zároveň rozhodol, že žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu nevyhovuje. Ústavný súd totiž zistil, že najvyšší správny súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 7Svk/24/2023 z 25. apríla 2024 (ktorý nadobudol právoplatnosť 17. júna 2024) tak, že kasačnú sťažnosť sťažovateľa odmietol, avšak na základe kasačnej sťažnosti Centra právnej pomoci, Kancelárie Prešov zrušil uvedený rozsudok krajského súdu a vec vrátil Správnomu súdu v Košiciach (ďalej len „správny súd“) na ďalšie rozhodnutie. Najvyšší správny súd odoslal spis so svojím rozsudkom 28. mája 2024 správnomu súdu. V čase podania ústavnej sťažnosti (14. júna 2024) bolo teda napadnuté konanie najvyššieho správneho súdu skončené s tým, že už vo veci nekonal.

3. Dňa 15. augusta 2024 sťažovateľ zaslal najvyššiemu správnomu súdu podanie označené ako „*Mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatnému rozhodnutiu Správneho súdu – Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2S/50/2021 zo dňa 22. septembra 2022*“, ktoré najvyšší správny súd vybavil listom sp. zn. 8 Svk 21/2024 z 25. septembra 2024, v ktorom sťažovateľovi oznámil, že sa jeho podaním nebude zaoberať, pretože vo veci, v ktorej sa domáha preskúmania zákonnosti rozsudku správneho súdu sp. zn. 2S/50/2021 z 22. septembra 2022, bol najvyšším správnym súdom 25. apríla 2022 verejne vyhlásený rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť 17. júna 2024, čím sa vec považuje za právoplatne skončenú a vybavenú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti (čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde) vyjadruje nepokojnosť so spôsobom, akým najvyšší správny súd vybavil jeho mimoriadny opravný prostriedok (bod 3) s tým, že ide o absurdnú aroganciu súdnej moci v Slovenskej republike a ďalší „*dôkaz neexistencie právneho štátu v Slovenskej republike, ktorý tu ešte nikdy nebol! (98 % nespokojnosť občanov SR s podpriemerným súdnictvom v SR, ktoré so spravodlivosťou nemá absolútne nič spoločné na všetkých jeho stupňoch je toho len jasným dôkazom)*!“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 47 charty oznámením najvyššieho správneho súdu sp. zn. 8 Svk 21/2024 z 25. septembra 2024 (bod 3), ktoré bolo sťažovateľovi doručené 1. októbra 2024, ktorý od tohto dátumu odvodzuje včasnosť podania svojej ústavnej sťažnosti.

6. Konanie pred ústavným súdom upravujú § 32 až § 241 zákona o ústavnom súde, t. j. jeho piata časť. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak (§ 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. To znamená, že ešte pred tým, ako sa ústavný súd môže začať zaoberať materiálnou stránkou veci, je vždy povinný preskúmať formálne (procesné) náležitosti ústavnej sťažnosti. Z toho vyplýva, že iba v prípade, ak ústavná sťažnosť spĺňa všetky zákonom ustanovené formálne a obsahové

náležitosti a predpoklady, môže sa ňou ústavný súd zaoberať aj z hľadiska jej vecnej stránky (I. ÚS 187/2012, III. ÚS 349/2015, I. ÚS 106/2020).

7. Keďže sťažovateľ nie je zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1 a § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ústavný súd pred tým, ako sa začal zaoberať podstatou ústavnej sťažnosti, skúmal, do akej miery tento nedostatok bráni jej prejednaníu. Napriek skutočnosti, že podanie sťažovateľa nespĺňalo všetky náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, resp. všetky náležitosti ústavnej sťažnosti, bolo ho možné ako ústavnú sťažnosť posúdiť, keď z podania sťažovateľa bola zrejmä jeho kľúčová námietka a tiež to, postup ktorých orgánov a v akej veci namieta. Ústavný súd, súc tak schopný posúdiť sťažovateľove námietky, vyhodnotil, že ho nie je potrebné vyzývať na odstránenie nedostatkov podania (§ 56 ods. 3 prvá veta zákona o ústavnom súde).

8. Východiská rozhodovania ústavného súdu o ústavných sťažnostiach sú sťažovateľovi, u ktorého ide o štyridsiate piate podanie na ústavnom súde, známe (II. ÚS 41/2020, I. ÚS 169/2020, I. ÚS 426/2021, II. ÚS 596/2021, I. ÚS 562/2022, II. ÚS 290/2023, I. ÚS 610/2024, I. ÚS 332/2024 a iné), preto ich ústavný súd v danom prípade nepovažoval za potrebné opakovať.

9. Ústavný súd zo svojej rozhodovacej činnosti zistil, že ústavného prieskumu rozsudku najvyššieho správneho súdu sp. zn. 7Svk/24/2023 z 25. apríla 2024, ktorý nadobudol právoplatnosť 17. júna 2024, sa sťažovateľ v lehote dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia (§ 124 zákona o ústavnom súde) nedomáhal.

10. Namiesto toho 15. augusta 2024 sťažovateľ zaslal najvyššiemu správne súdu podanie označené ako „*Mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatnému rozhodnutiu Správneho súdu – Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2S/50/2021 zo dňa 22. septembra 2022*“, ktoré najvyšší správny súd vybavil napadnutým oznámením s tým, že sa jeho podaním nebude zaoberať, keďže konanie o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu č. k. 2S/50/2021-113 z 22. septembra 2022 bolo právoplatne skončené.

11. Kasačná sťažnosť [§ 439 a nasl. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“)] ako široko otvorený mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam správnych súdov predstavuje procesnú platformu, ktorou sa žalobca v správnom súdnictve môže účinne domáhať ochrany svojich základných práv (či už procesnej povahy, alebo hmotnej povahy), ku ktorých porušeniu malo podľa jeho názoru dôjsť procesným rozhodnutím správneho súdu, ktorým sa konanie o žalobe končí (§ 98 ods. 1 SSP). Niet pochyb, že procesné odmietnutie správnej žaloby má priamy dopad na podobu poskytovanej súdnej ochrany, a tým i na základné právo žalobcu podľa čl. 46 ods. 1 (a tým aj čl. 36 ods. 1 listiny) i čl. 46 ods. 2 ústavy (a tým aj čl. 36 ods. 2 listiny). V dôsledku takéhoto rozhodnutia totiž správny súd nezaujme autoritatívne (rozhodovacie) stanovisko k meritórnym výhradám (žalobným bodom), ktoré proti napadnutému postupu alebo rozhodnutiu orgánu verejnej správy žalobca predniesol (uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 33/2018 z 30. januára 2018, ZNaU 59/2018).

12. Podanie sťažovateľa (bod 9) takýto charakter (bod 10) nemá a nepatrí ani medzi opravné prostriedky upravené v piatej časti Správneho súdneho poriadku.

13. Otázkou oneskorenosti ústavnej sťažnosti vo vzťahu k procesne nesúvisiacim rozhodnutiam sa ústavný súd zaoberal v uznesení č. k. I. ÚS 622/2024-15 z 21. novembra 2024, pričom judikoval (ZNaU 38/2024), že „Je neprípustné, aby sťažovateľ, súc si vedomý okolnosti, že rozhodnutie

(alebo rozhodnutia), ktoré chce napadnúť ústavnou sťažnosťou, je mimo lehoty na jej podanie, podal nesúvisiace (alebo hoci aj opakované) podanie a potom, ignorujúc rozhodnutie o tomto nesúvisiacom podaní, napádal rozhodnutie, proti ktorému je už jeho ústavná sťažnosť oneskorená, dôvodiac stihnutím lehoty vo vzťahu k tomuto nesúvisiacemu podaniu.“.

14. V tomto kontexte sa ústavný súd dôrazne ohradzuje voči tvrdeniu sťažovateľa o absurdnej arogancii súdnej moci v Slovenskej republike, ktorý sa svoje pochybenie spočívajúce vo včasnom nepodaní ústavnej sťažnosti proti rozsudku najvyššieho správneho súdu sp. zn. 7Svk/24/2023 z 25. apríla 2024 snažil zhojiť neexistujúcim (ním vymysleným) opravným prostriedkom, ignorujúc právnu úpravu správneho súdneho konania Správnym súdnym poriadkom. Nezmyselné podanie sťažovateľa (bod 9) tak zbytočne zaťažilo najvyšší správny súd, ktorý po rozhodnutí o kasačných sťažnostiach proti rozsudku krajského súdu č. k. 2S/50/2021-113 z 22. septembra 2022 (bod 2) nemal právomoc vo veci ďalej konať.

15. Vo veci ďalej koná správny súd (bod 2).

16. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za vhodné dodať, že úlohou súdov je poskytovať súdnu ochranu skutočne porušeným právam, nie právam pomyselným či vymysleným, navyše nemajúcim oporu v právnom poriadku (I. ÚS 296/2023). Ústavný súd tiež upriamuje pozornosť sťažovateľa na to, že zdvorilá úradná komunikácia je vyjadrením profesionality a vzájomného rešpektu všetkých subjektov zúčastnených na konaní a umožňuje pestovať vzájomnú dôveru, že tieto sa navzájom s úctou počúvajú. Ak sa v úradnom styku komunikuje bez emócií, osobných útokov či agresie, vytvárajú sa tým zdravé predpoklady, aby sa všetci mohli sústrediť na podstatu sporu a racionálne hodnotenie všetkých okolností prípadu, čo v konečnom dôsledku nevyhnutne prispieva k spravodlivému rozhodnutiu. Aj názory, ktorými účastník konania alebo jeho právny zástupca nesúhlasia s rozhodnutiami súdov, sa dajú formulovať vecne, slušne a zdvorilo a nestrácajú pritom na svojej presvedčivosti. Nemožno privoliť, aby sa novou normou slušnej úradnej komunikácie stali útočné prejavy, ktorých primárnou úlohou nie je zdôrazniť fakty, ale vyvolať negatívne a pohrdavé emócie k názorom iných. Ústavný súd sa aj týmto spôsobom dôrazne hlási k tomu, že mieni dbať na presadzovanie rešpektu medzi všetkými subjektmi zúčastnenými na konaní. Zdôrazňuje pritom, že zdvorilá úradná komunikácia je nepochybne implicitnou náležitosťou ústavnej sťažnosti [I. ÚS 543/2024 (ZNaU 34/2024)].

17. Na základe uvedených dôvodov sa ústavný súd meritórne nezaoberal podanou ústavnou sťažnosťou, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv a slobôd podľa ústavy, listiny, dohovoru a charty, ale túto pri predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde (výrok 1 tohto uznesenia), lebo sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv priznáva.

18. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako neprípustnej vedie k záveru o zrejme bezúspešnom uplatňovaní nároku na ochranu ústavnosti v prípade ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Nie je tak naplnená druhá podmienka na ustanovenie právneho zástupcu sťažovateľovi, z toho dôvodu ústavný súd žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhoviel (výrok 2 tohto uznesenia).

19. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu